

ת"פ 17504/01/17 - מדינת ישראל נגד קיריל מזרוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 17504-01-17 מדינת ישראל נ' מזרוב

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליאת יונניאן
המחלקה לחקירות שוטרים
נגד
הנאשם: קיריל מזרוב
ע"י ב"כ עוה"ד אורית חיון ודין כוכבי

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירות של **תקיפה סתם** לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ו**תקיפה הגורמת חבלה ממשית** לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין. הנאשם זוכה מביצוע עבירה של **שיבוש מהלכי משפט** לפי הוראות סעיף 244 לחוק העונשין.
2. הנאשם שירת בזמנו כמפקד צוות ביס"מ, בדרגת רס"ר, בתחנת שרת שבדרום תל-אביב. ביום 18.09.16 בסמוך לשעה 23:30 השתתף הנאשם בפעילות לאיתור וסגירת מועדונים, המופעלים שלא כדין על ידי אזרחים זרים (המכונים "חמארות"). במסגרת זו נכנס הנאשם, לבדו, למועדון המצוי בגזרת התחנה. בפינת המועדון, שהיה ללא פעילות, ישבו ליד שולחן ארבעת המתלוננים, כולם אזרחים זרים מאריתריאה השוהים בישראל מזה מספר שנים.
3. עובדות האירוע שהתרחש לאחר מכן נקבעו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, בין השאר על סמך סרטונים של חמש מצלמות אבטחה אשר תיעדו את ההתרחשויות הן בתוך המועדון והן בסביבתו הקרובה. אין מקום לחזור כאן על כל פרטי העובדות שנקבעו שם, ובתמצית שבתמצית יצוינו הנקודות הבאות:
 - הנאשם נכנס למועדון וחלף על-פני המתלוננים לכיוון המטבח. לאחר שניות ספורות שב הנאשם והתקרב לשולחן המתלוננים, כנראה תוך אמירת מילה או שתיים ותנועת ראש. הנאשם משך לאחור את אחד המתלוננים בחולצתו, שכתוצאה מכך נפל לאחור כאשר השולחן נפל יחד עמו.
 - המתלונן שנפל ארצה התרומם ופנה לנאשם, כאשר יתר המתלוננים חצצו בינו לבין הנאשם. בשלב מאוחר יותר אותו מתלונן הרים כיסא בכעס, השליך אותו ארצה ומתלונן אחר הוציא אותו מהמועדון. בד בבד החל הנאשם - שעל ידיו היו כפפות קשיחות - לתקוף את המתלוננים באגרופים לכיוון פניהם. ראשו

של אחד המתלוננים הועף אחורנית מעוצמת האגרוף שספג.

הנאשם והמתלוננים יצאו מהמועדון, כאשר מחוץ למועדון המשיך הנאשם באלימות ותקף את המתלוננים באגרופים, בדחיפות ובבעיטות.

כתוצאה מהתקיפות נגרמו לשניים מן המתלוננים חבלות בפניהם.

4. במסגרת הכרעת הדין נדחו טענות הנאשם שלפיהן הוא פעל במהלך האירוע כדין, במסגרת סמכויותיו כשוטר להפעלת כוח סביר - לרבות לצורכי מעצר - ואף תוך הגנה עצמית, כאשר הנאשם עמד כיחיד מול רבים. נקבע, כי מעשיו של הנאשם חרגו באופן ניכר ממגבלות הסבירות והמידתיות הנדרשות בהפעלת כוח משטרי, על כל מישוריהן: **ראשית**, הנאשם עבר לשימוש בכוח באופן מידי ותוך שניות ספורות. **שנית**, הנאשם המשיך לנהוג באלימות פרק זמן לא מבוטל, גם לאחר יציאת המתלוננים מהמועדון, כשהוא מכה בהם שוב ושוב במכות אגרוף שגרמו לשני מתלוננים חבלות בפניהם. **שלישית**, הנאשם השתמש בכוח העולה במידה ניכרת על המינימום ההכרחי, הן בתוך המועדון והן מחוצה לו. בהקשר זה הוטעם, כי אין כל אפשרות לראות במכות אגרוף לפרצוף כאמצעי המתאים לביצוע מעצר, שכן כוח סביר לצרכי מעצר הוא הכוח הנדרש לתפיסת החשוד ולכבילתו בלבד (ר' בפסקאות 68-69 להכרעת הדין).

5. עוד נקבע בהכרעת הדין, כי "הצפייה במכלול סרטוני האבטחה מלמדת על מצב של 'עולם הפוך' מזה האופטימלי, כלומר עולם שבו החשודים-לכאורה הם דווקא אלה שמתנהגים באופן שקט ותרבותי, יושבים ומשוחחים ביניהם, ואילו השוטר - איש החוק - נכנס למועדון לפתע, מתנהל באופן פרובוקטיבי... ובסמוך לאחר מכן עובר לאלימות חמורה ו'הולך מכות'; והכל בעוד החשודים רק מנסים להגן על פניהם ממכותיו החוזרות ונשנות ואפילו נמנעים מלקלל. נכון אני להניח כי בעת כניסת הנאשם למועדון עדיין הושמעה בו מוזיקה למרות שכבר לא היתה פעילות... אך גם כך החשד היחיד שהיה לנאשם בעת כניסתו למקום היה חשד למטרד; חשד שבוודאי לא הצדיק את הכאת המתלוננים" (ר' בפסקה 63 להכרעת הדין).

6. לאחר האירוע כתב הנאשם דו"ח פעולה אודותיו (ת/17). בדו"ח הפעולה אמנם ציין הנאשם את הפעלת הכוח, לרבות במכות אגרוף ובעיטות, אך הוסיף פרטים כוזבים מהותיים, המעצימים את הסיטואציה ומגמדים ומצדיקים את התנהגותו האלימה (ר' בפסקה 22 להכרעת הדין). עם זאת, בהתחשב במועד ובנסיבות שבהן נכתב דו"ח הפעולה, נוצר ספק סביר בשאלת התקימות היסוד הנפשי המיוחד, הנדרש לצורך התגבשות העבירה של שיבוש מהלכי משפט בה הואשם הנאשם בהקשר זה (שם, בפסקאות 74-75).

7. הנאשם הורשע אפוא בהכרעת הדין בעבירות התקיפה וזוכה מהעבירה של שיבוש מהלכי משפט. עוד נקבע בהכרעת הדין, כי לא ניתן להתעלם מהעובדה שחקירת מח"ש שנערכה בתיק חשפה כשלים החורגים מתחומי אחריותו של הנאשם הספציפי דנא. הגם ששאלת האחריות הפיקודית לא נדונה במשפט, ועל כן אין מקום לקביעות פוזיטיביות בהקשר זה, הוסבה תשומת לב פיקוד המשטרה לשני ההיבטים הבאים:

ראשית, נמצא חוסר הלימה מתמיה-ממש בין הסיכון המבצעי כפי שהוא נתפס בעיני המשטרה לבין דרך הפעלת כוח היס"מ בשטח, דהיינו העובדה שהנאשם פעל באירוע לבדו. עובדה זו, שלכאורה לא חרגה מדרך הפעולה שהיתה נהוגה באותה העת ביחידה, הציבה את הנאשם במצב בעייתי, שכן ברור ששוטר

הפועל לבדו - במקום אותו מעריכה המשטרה כמסוכן - עלול ללקות בשיקול דעתו.

שנית, התנהלותו המבישה של הנאשם באירוע דנא, שתחילתה בחטא של התייחסות בלתי מכבדת וגסה כלפי בני אנוש וסופה בביצוע תקיפה שגרמה לחבלות ממשיות, וכן המהירות וקלות-הדעת שבה עבר הנאשם למגע פיזי עם המתלוננים ולהפעלת כוח, מלמדים כולם על אי-הטמעה של כללי יסוד נדרשים בעבודת-משטרה, הן במישור של תודעת השירות הנדרשת כלפי הציבור והן במישור של הגבלת השימוש בכוח רק למינימום הנדרש וההכרחי (ר' בפסקה 76 להכרעת הדין, לרבות ההפניה לעדויות חבריו השוטרים של הנאשם).

ב. עיקר תסקיר שירות המבחן וסוגיית ההרשעה:

8. לבקשת ההגנה הורה בית המשפט על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם (ר' ההחלטה בפרוטוקול, עמ' 136). התסקיר שנערך (מיום 27.01.20) מפרט את נסיבות חייו של הנאשם, יליד שנת 1988 (בן 32 שנים כיום). אין מקום לחזור כאן על הפרטים ובתמצית יצוין שהנאשם גדל בנסיבות משפחתיות מורכבות ולא פשוטות, לרבות במישור הכלכלי. למרות זאת סיים הנאשם את חוק לימודיו, שירת שירות צבאי מלא כלוחם במג"ב ולאחר מכן התגייס למשטרה. גם כיום, לאחר השעייתו מתפקידו בעקבות תיק זה, השתלב הנאשם בעבודה כמדריך שיקומי ובלימודים אקדמיים, והוא מצוי במערכת זוגית יציבה.
9. אשר לעבירות מושא כתב האישום נטל הנאשם אחריות חלקית לביצוען. הנאשם חזר בפני שירות המבחן על הגרסה שנדחתה בהכרעת הדין, שלפיה הוא השתמש בכוח רק לאחר אלימות מקדימה מצד המתלוננים, והתקשה להסביר סתירה זו. זאת ועוד: הנאשם השליך חלק ניכר מהאחריות לאירוע על המתלוננים ועל הנחיות המשטרה שבמסגרתן פעל. לצד זאת ביטא הנאשם צער וחרטה על מעשיו, כמו גם אמפתיה מסוימת כלפי המתלוננים.
10. שירות המבחן התרשם כי הנאשם - ששלל נזקקות טיפולית - פעל בעת האירוע מתוך שיקול דעת מוטעה ובאופן אימפולסיבי ואלים, שאינו מאפיין אותו בדרך כלל. נוכח מכלול הנסיבות הרלוואנטיות - לרבות עברו הנקי של הנאשם ותפקודו התקין לאורך השנים, כאמור על אף נסיבות חיים לא פשוטות - התרשם שירות המבחן כי בעניינו של הנאשם קיימת רמת סיכון נמוכה להתנהלות אלימה בעתיד. לפיכך, ותוך איזון תפקודו התקין בדרך כלל של הנאשם אל מול חומרת מעשיו, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית וקונקרטית, דהיינו מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות, אשר תחדד לנאשם את השלכות התנהגותו האלימה.
11. לאחר שהוכן תסקיר שירות המבחן הגישה ב"כ הנאשם בקשה נוספת, בה עתרה שבית המשפט יבהיר לשירות המבחן כי יש מקום לבחון במקרה זה גם את סוגיית האפשרות לביטול ההרשעה. ואולם, כפי שצוין בהחלטה שניתנה באותה בקשה, האפשרות לביטול הרשעה כלל לא עלתה עובר למתן ההחלטה על שליחת הנאשם לשירות המבחן, אשר כשלעצמה ניתנה לפנים משורת הדין משום שבמהלך המשפט לא נטל הנאשם אחריות על מעשיו. יתר על כן, **"על פני הדברים לא מדובר במקרה העומד בתנאים העשויים לאפשר ביטול הרשעה, ועל כן אין מקום לקבל את הבקשה"** (ר' הבקשה וההחלטה בבקשה מס' 24).
12. בהקשר אחרון זה יוזכר, כי האפשרות לנקוט בדרך של ביטול הרשעה היא אפשרות חריגה,

השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים אשר נקבעו בזמנו בהלכת **כתב** (ר' ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997) וכן בפסיקה הענפה החוזרת על הלכה זו). במקרה דנא אמנם צפוי הנאשם להיפגע מעצם הרשעתו בדין, לפחות בכל הקשור להמשך עבודתו במסגרת המשטרה, אך מדובר בהשלכה צפויה של הרשעת שוטר בביצוע עבירות אלימות במסגרת תפקידו. יתר על כן, בהתחשב בנסיבות האירוע החמורות, כפי שנקבעו בהכרעת הדין, לא מתקיים כאן התנאי השני שנקבע בהלכת **כתב** (שם, בעמ' 342), דהיינו: סוג העבירות אינו מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה, על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ג. עיקר הראיות לקביעת העונש:

13. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לקביעת העונש. להבדיל, מטעם ההגנה הוגשו מסמכים וגם זומנו שני עדים.
14. אסופת המסמכים שהגישה ב"כ הנאשם (סומנה ס/1) כוללת תעודת סיום לימודי ההתמחות של הנאשם במכללה האקדמית בית ברל, תעודות הערכה רבות שקיבל על פעילותו במסגרת ביצוע תפקידו כשוטר, גיליון הערכה תפקודית וטפסי משוב מהשירות וכן מכתבי המלצה. כעולה ממכתבי המלצה אלה, הנאשם התנדב בזמנו ב"בית של בנג'י" בליווי חיילים בודדים בתהליך השתלבותם בחיים האזרחיים. בנוסף, הנאשם התנדב במרכז לבריאות הנפש "גהה", במחלקה הסגורה לנוער, וזכה להערכה רבה על תפקודו.
15. עוד העידו מטעם ההגנה מר אדוארד נוסטין (בפרוטוקול, עמ' 138 שורה 16 ואילך) ומר בוריס בזארוב, מפקד צוות ביס"מ (עמ' 139 שורה 11 ואילך). שניהם העידו על היכרות ממושכת עם הנאשם ועל תכונותיו הטובות, כאדם הגון וערכי. מר נוסטין אף תיאר את התנדבותו של הנאשם במסגרות שונות ואת תרומתו לחברה.

ד. עיקר הטענות לעונש:

16. במסגרת טיעוניה לעונש (הן בכתב והן בעל-פה) עמדה ב"כ המאשימה על נסיבות החומרה במקרה דנא, כפי שהן משתקפות מהקביעות שבהכרעת הדין. הנאשם ביצע את העבירות במסגרת תפקידו כמפקד צוות ביס"מ, והכל תוך פגיעה ממשית במתלוננים ותוך ניצול פערי כוחות שבינו לבינם, כאשר מדובר במתלוננים שהם אזרחים זרים המשתייכים לאוכלוסייה מוחלשת. ב"כ המאשימה אף הפנתה לשקרי הנאשם בדו"ח הפעולה שרשם לאחר האירוע, הגם שכזכור הנאשם זוכה מעבירת השיבוש בה הואשם בגין כתיבת דו"ח זה.
17. ב"כ המאשימה הטעימה כי לא מדובר בעניינו במקרה שבו שימוש בכוח סביר כדין הסלים והתפתח לאלימות חמורה יותר ובלתי חוקית, אלא במקרה בו לא נדרש שימוש בכוח מלכתחילה. יתר על כן, כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם עבר לאלימות תוך 12 שניות בלבד מרגע כניסתו למועדון והתמיד באלימות - נגד ארבעת המתלוננים - במשך כל האירוע, כאשר לשניים מהם נגרמו עקב כך חבלות.

18. במעשיו אלה פגע אפוא הנאשם לא רק בביטחונם האישי של המתלוננים, אלא גם בתדמית המשטרה בעיני הציבור ובאמון שהציבור רוכש לה. כלומר, מעשיו של הנאשם פגעו לא רק בערכים החברתיים של השמירה על שלום הגוף, הביטחון האישי וכבוד האדם, אלא גם בתדמית המשטרה ובמוניטין שלה, לרבות בהגנה הנדרשת על מערכת היחסים העדינה שבינה לבין האזרחים.
19. על רקע טיעונים אלה עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר - גם לצרכי הרתעה, שתעביר מסר ברור הן לשוטרים והן לאזרחים - ובאופן קונקרטי למתחם שתחילתו במספר חודשי מאסר בפועל, לנשיאה מאחורי סורג ובריה, ועד 15 חודשי מאסר בפועל.
20. ב"כ המאשימה הפנתה בהקשר זה לפסיקה ענפה. דא עקא, שרובה ככולה אינה תומכת בעתירתה לקביעת מתחם עונש הולם שתחילתו במאסר בפועל לנשיאה מאחורי סורג ובריה. לא זו בלבד שבפסיקה, בפרט מהשנים האחרונות, נקבע מתחם עונש הולם שתחילתו בתקופות מאסר לנשיאה בעבודות שירות, אלא שבמקרים רבים נגזר לבסוף עונש שאינו לתקופה המרבית בעבודות שירות, כלהלן:
- עפ"ג (מחוזי מרכז) 15466-02-12 **מדינת ישראל נ' מלחם** (15.07.2012) - מקרה בו הנאשם (חוקר משטרה) היכה נחקר באלה (!) ברגליו, בראשו ובגבו, עד שהלה הודה במיוחס לו. בית המשפט המחוזי אמנם קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, שנגזר על הנאשם בערכאה הדיונית, אך הסתפק בענישה של ארבעה חודשי מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות.
 - ת"פ (שלום ים) 34173-10-12 **מדינת ישראל נ' ריינשטיין** (07.09.2014) - מקרה בו המתלון עקף עם רכבו את ניידת הנאשם. בתגובה נסע הנאשם אחרי המתלון וכשעצר אותו ניגש אליו ומיד חבט בפניו במכת אגרוף, תפס אותו בצווארו אמר לו שהוא "נהג זבל" ואיים עליו; וכל זאת לעיני ילדיו ותלמידיו של המתלון, שהיו ברכב. לפי קביעת בית המשפט **"הנאשם נהג כאחרון בריוני הכביש, עצר את רכבו של המתלון מיוזמתו ומיד תקף אותו, ללא כל התגרות מצדו של המתלון ומבלי שהיה לו כל ענין לברר עמו"**. נקבע מתחם עונש הולם שבין מאסר לנשיאה בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, והושת על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות.
 - עפ"ג (מחוזי ים) 35468-12-18 **מדינת ישראל נ' כהן** (03.04.2019) - מקרה בו הנאשם ניצל לרעה את תפקידו לצורך איתור המתלון, בו חשד בפגיעה ברכבו. כשאיתר הנאשם את המתלון הוא **"הכה את המתלון שלא הגיב למכותיו, ואף חזר והכה בו. כמו כן, הוא הכה נמרצות אדם שבא להפריד"**. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם, שעליו הוטל עונש של"צ, וגזר עליו עונש של חודשיים מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות.
 - רע"פ 8241/13 **ברדה נ' מדינת ישראל** (25.03.2014) - מקרה בו הנאשם הכה את המתלון, קטין כבן 16.5 שנים, גם לאחר שאזק אותו וגם בתחנת המשטרה. המתלון ביקש למנוע מהנאשם לעכב את אחד מחבריו ובתגובה הפיל אותו הנאשם ארצה כך שראשו נחבט בקרקע ולאחר מכן החל להכותו. כאמור, הנאשם הכה את המתלון גם בהמשך. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון ונגזרו עליו ארבע חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות.
21. ב"כ המאשימה ערה לקושי בטיעוניה לרף ענישה שתחילתו במאסר בפועל לנשיאה מאחורי סורג ובריה נוכח הפסיקה האמורה, אך מבקשת לאבחן פסיקה זו מענייננו. לטענתה, המקרה דנא חמור

בהרבה מהמקרים הנ"ל, וזאת בשל ריבוי המתלוננים (ארבעה במספר), העדר נטילת אחריות על ידי הנאשם ויתר נסיבות החומרה עליהן עמדה כאמור בטיעוניה.

22. לבסוף, לענין גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתרה ב"כ המאשימה למיקום הנאשם בשליש האמצעי. ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, ניהל הליך משפטי וגם לאחר מתן הכרעת הדין המשיך לדבוק בגרסתו הכוזבת בפני שירות המבחן. עוד עתרה ב"כ המאשימה להשתת ענישה נלווית, לרבות בפיצוי המתלוננים.

23. ב"כ הנאשם, מצידה, ביקשה להקל עם הנאשם ולהתחשב בו, תוך שהטעימה כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה אינה תומכת כלל בעתירתה לעונש של מאסר בפועל לנשיאה מאחורי סורג ובריח. לגישת ב"כ הנאשם, המקרים שאליהם הפנתה ב"כ המאשימה הם בחלקם חמורים מעניינו של הנאשם, שכן דובר בהם בהרשעות בעבירות נוספות על עבירות התקיפה ובנסיבות מחמירות נוספות. ב"כ הנאשם אף הפנתה לפסיקה נוספת, בחלקה מקלה יותר. יתר על כן, מבלי למעט מחומרת הקביעות בהכרעת הדין, לשיטת הסניגורית יש להתייחס לתיק דנא בפרופורציות הנכונות: בסופו של דבר מדובר בתקיפות ברף חומרה נמוך, שהובילו לפגיעות מינימליות במתלוננים אשר לא נזקקו לטיפול רפואי ולא הוגשו בעניינם תעודות רפואיות.

24. ב"כ הנאשם הדגישה את העובדה שמרשה היה במהלך שירותו במשטרה שוטר מוערך ומצטיין, שעשה רבות למען אזרחי המדינה בכלל ולמען תושבי תל אביב בפרט. ב"כ הנאשם הטעימה, כי במהלך ארבע שנות שירותו במשטרה התמודד הנאשם עם מספר רב של אירועים דומים, מבלי שיוחסה לו כל עבירת משמעת.

25. בנוסף, מדובר באדם שתרם לחברה גם מעבר לשירותו במשטרה, בהתנדבות במסגרות שונות (כעולה מהמסמכים שהוגשו במסגרת 1/ס). לא זו אף זו: האירוע שבגינו הורשע הנאשם הוא אירוע חריג בנוף חייו ואין כל סיכון להישנות העבירות (כפי שגם שירות המבחן קבע). בנסיבות אלה יש לשיטתה להתחשב בנאשם, בפרט בשים לב לכך שעבודת המשטרה היא קשה ומחייבת התמודדויות יומיומיות עם סיטואציות קשות.

26. ב"כ הנאשם הדגישה את הפגיעה הצפויה לנאשם מעצם הרשעתו בדין, לא רק בכל הקשור לרצונו לשוב ולשרת בשורות המשטרה, אלא גם בקריירה עתידית של הנאשם מחוץ לשורות המשטרה. בנסיבות אלה שבה ב"כ הנאשם ועתרה לביטול ההרשעה - ולהפניה נוספת של הנאשם לשירות המבחן - הגם שכאמור בקשתה הקודמת בענין זה נדחתה בשל אי התאמת המקרה לאפשרות של ביטול ההרשעה (ר' בפסקאות 11-12 דלעיל).

27. לבסוף הנאשם, בדבריו האחרון לעונש, עתר בהתרגשות רבה למתן הזדמנות נוספת, באומרו: **"תמיד רציתי לראות את עצמי כאדם הגון שנותן חזרה לחברה. כשיצאתי מהבית באותו יום, יצאתי עם תחושה רגילה לחלוטין. לא היתה לי שום מחשבה או רעיון שאולי אהיה מעורב בפלילים במשמרת. העבודה מורכבת, ומלאה בסטרים. אבל העבודה מגיעה ממקום של נתינה ושליחות כי חוץ ממנה אין לך מה לעשות שם. שגיתי בזה שנכנסתי לבד. זו היתה טעות. לא היתה לי כוונה לפגוע באף אחד. מאז שאני נאשם, אני חש בושה גדולה מאוד שהחמירה לאור ההרשעה שלי. זה דבר שמעיק עליי ומפריע לי להתקדם בחיי..."** (בפרוטוקול, עמ' 146, שורה 16 ואילך).

קביעת מתחם העונש ההולם:

ה.

28. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
29. אשר לערכים החברתיים, שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה. אכן, הפסיקה שבה ומדגישה את החומרה הרבה והאינהרנטית הנובעת מביצוע עבירות על-ידי שוטרים, האמורים להיות שומרי החוק ובוודאי לא פורעי-חוק. חומרה נוספת טמונה בביצוע עבירות על ידי שוטרים, בעיקר כאשר מדובר בעבירות אלימות, בעובדה שבעת האירוע מצוי השוטר בעמדת כוח מול קורבנו - התושב או העצור הנתון למרותו - והלכה למעשה אף מנצל אותה לרעה.
30. יוטעם, בהקשר זה, כי הפסיקה ערה היטב הן לחשיבות החברתית הראשונה במעלה של תפקידי המשטרה והן לקשיים הרבים עמם מוטל על השוטרים להתמודד במהלך ביצוע תפקידיהם. עם זאת, דווקא הרשות אוכפת-החוק צריכה לשמש דוגמא בכל הקשור לכיבוד החוק ולפעולה אך ורק במסגרת ד' אמות שנקבעו בו. יתר על כן, שימוש משטרתי באלימות בלתי חוקית פוגע קשות בתדמית המשטרה, באמון הציבור בה ובשיתוף הפעולה שלו עמה, וממילא ביכולתה של המשטרה למלא את תפקידיה כראוי (ר' גם בפסקאות 66-67 להכרעת הדין).
31. במקרה דנא ישנה הצטברות של כמה וכמה נסיבות מחמירות. הנאשם החל את פעילותו באירוע בהתייחסות בלתי מכבדת וגסה כלפי ארבעת המתלוננים, השייכים לאוכלוסייה מוחלשת, ועבר במהירות רבה לשימוש בכוח כלפיהם, ללא כל הצדקה. הנאשם הכה את המתלוננים באגרופים ובבעיטות, וגרם לשנים מהם לחבלות. במקרה זה קיימים אפוא מספר מדדי חומרה: (א) הפעלת אלימות יזומה, ללא הצדקה; (ב) ריבוי המתלוננים; (ג) אופי האלימות שהופעלה (אגרופים ובעיטות); ו-(ד) התמשכות האלימות.
32. עם זאת, תוצאות האירוע היו ברף נמוך יחסית. שניים מהמתלוננים לא נחבלו - והתקיפה בעניינם היתה "תקיפה סתם" - ובעניינם של שני המתלוננים שנחבלו לא הוגשו מסמכים רפואיים וממילא אין ראייה כי נזקקו לטיפול רפואי. בנוסף, השוואת האירוע שבגיני הורשע הנאשם למקרים שנדונו בפסיקה - לרבות הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה - מלמדת כי לא התקיימו בו נסיבות מחמירות נוספות שהתקיימו בהם. כך היה, למשל, בעפ"ג **מלחם הנ"ל**, שם דובר בהכאה חשוד באלה לצורך סחיטת הודאה; בעפ"ג **כהן הנ"ל**, שם דובר בניצול לרעה של התפקיד ואלימות נמרצת; או ברע"פ **ברדה הנ"ל**, שם דובר באלימות נגד קטין כבן 16.5 שנים. ר' גם לאחרונה ע"פ (מחוזי חי') 27637-07-19 **זכנון נ' מדינת ישראל** (05.12.2019).
33. בנסיבות אלה אין לקבל את טיעון ב"כ המאשימה למתחם העונש ההולם, שמשמעו סטייה ממשית לכף חומרה ממדיניות הענישה הנהוגה. ב"כ המאשימה אמנם ציינה בצדק את חשיבות ההרתעה במקרה זה, אך יש לזכור כי שיקולי הרתעה - לרבות הרתעת הרבים - רלוואנטיים רק לקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם (כאמור בהוראות סעיפים 140-140 לחוק העונשין).
34. זאת ועוד: במקרה דנא אין זה ראוי לסטות לכף חומרה ממדיניות הענישה הנהוגה גם נוכח שאלת

האחריות הפיקודית, כאשר חקירת מח"ש שנערכה בתיק חשפה כשלים החורגים מתחומי אחריותו של הנאשם (כאמור בפסקה 7 דלעיל). אשר על כן אני קובע את מתחם העונש ההולם, בגין האירוע דנא, בין שלושה חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

ו.

35. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

36. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם אין הרשעות קודמות או מאוחרות לאירוע שבגינו הורשע לפניי. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש, בפרט נוכח חלוף הזמן המשמעותי מאז האירוע.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן במשפחתו, ויש להתחשב בנתונים אלה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של המתלוננים. עם זאת, זוהי זכותו הבסיסית של נאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו ואין לזקוף זאת לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין).

עם זאת, בהקשר זה יש להתחשב, במידה מסוימת, בנטילת האחריות החלקית מצד הנאשם בפני שירות המבחן ובבית המשפט, במסגרת דברו האחרון לעונש. קבלת הדין לאחר הכרעת דין מרשיעה אמנם אינה שקולה לנטילת אחריות בטרם שמיעת ראיות, אך בכל זאת יש לה משקל קולה מסוים.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם יליד שנת 1988, בן 32 שנים כיום. כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם גדל בנסיבות חיים מורכבות ולא פשוטות, אך התגבר עליהן וניהל וממשיך לנהל אורח חיים נורמטיבי ככלל.

37. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל - תוך התחשבות גם בשיקול של הרתעת הרבים - מלמד כי נסיבות הקולה עולות במקרה זה במשקלן על נסיבות החומרה. יש אפוא לגזור את עונשו של הנאשם במסגרת השליש התחתון של מתחם העונש ההולם, הגם שלא בתחתית המתחם.

38. לבסוף, נוכח הפגיעות במתלוננים יש מקום לפסוק במקרה זה, כעתירת המאשימה, פיצויים לטובתם. עם זאת, בהקשר זה יש להתחשב גם בשני הנתונים הבאים:

ראשית, הפגיעה הכלכלית שתיגרם לנאשם הן מעצם הרשעתו בדיון והן מהעונש שנגזר עליו.

שנית, העובדה שהמתלוננים היו מיוצגים לפניי וממילא צפויים הליכים אזרחיים בעקבות גזר דין זה, כאשר בכל מקרה פיצויים בפלילים אינם אמורים למצות את נזקי נפגעי העבירה (ור' גם בהוראות סעיף 88 לחוק העונשין).

סוף דבר:

ז.

39. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חמישה חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 24.02.20.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 17.06.20 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריאח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) פיצויים לארבעת המתלוננים, כלהלן: לשני המתלוננים שנחבלו, בסך של 1,500 ₪ לכל אחד מהם. לשני המתלוננים שלא נחבלו, בסך של 1,000 ₪ לכל אחד מהם.

כל הפיצויים הנ"ל יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.09.20.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננים, לצורך העברת הפיצויים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, ט' אייר תש"פ, 03 מאי 2020, במעמד הצדדים.